

førte Omraader, hvor ogsaa fremtidig den fra Tiden før Genforeningen gældende Ret opretholdes, efter de af de paagældende i deres Praksis indhøstede Erfaringer skønnes udtømmende. I Skrivelse af 24. November 1928 bemærker Dommerne, at de „ikke med Sikkerhed tør udtale om Paragraffens Opregning af de deri nævnte Omraader, der stadig skal omfattes af tysk Ret, kan siges at være udtømmende, idet der formentlig endnu kan opdukke Forhold, om hvilke vi maatte mene, at de burde behandles efter den hidtil gældende tyske Lovgivning“. Paa ganske tilsvarende Maade udtaler Sagførerne sig, idet de henviser til Livets Mangfoldighed, der kan medføre, at Spørgsmaal dukker op, som man i Øjeblikket ikke er opmærksom paa.

Statsministeren har imidlertid overfor Udvalget erklæret, at Ministeriet var villigt til, hvis særlige Forhold ved den hidtidige Retsordning maatte gøre det paakrævet, at fremsætte Lovforslag herom for saaledes at raade Bod paa saadanne Tilfælde, og Udvalget mener herefter, at der ikke kan være principielle Betænkeligheder i saa Henseende. Udvalget har i denne Forbindelse særlig drøftet forskellige Forhold vedrørende de i Medfør af tysk Vandløbslovgivning før Genforeningen oprettede, endnu ret talrige Afvandingsselskaber (Wassergenossenschaften), der ogsaa berøres i Dommernes og Sagførernes Udtalelser, henholdsvis i Forbindelse med Lovforslagets § 1, 3die Stykke, og § 2. Efter Indførelsen af dansk Vandløbslovgivning ved Lov Nr. 333 af 28. Juni 1920 er den Retsstilling, der tilkommer de nævnte Selskaber, tvivlsom, idet den danske Lovgivning ikke indeholder tilsvarende Regler. En af Vestre Landsret under 22. Oktober 1928 afsagt Dom i nogle af Hokkerup-Holbøl Afvandingsselskab anlagte Sager har vel bragt nogen Klarhed, men væsentlige Spørgsmaal synes stadig at være Tvivl underkastet. Udvalget henstiller derfor til Landbrugsministeriet at overveje, hvorvidt en lovbestemt Ordning maatte være paakrævet.

Der har endvidere under Hensyn til det af Dommerne og Sagførerne udtalte

indenfor Udvalget været Ønske om at faa tilvejebragt en Oversigt over de i de sønderjydske Landsdele gældende Love. Udvalget henstiller derfor, at der paa Statsministeriets Foranstaltning udfærdiges en fuldstændig Fortegnelse over de Bestemmelser vedrørende de sønderjydske Landsdele, som er indeholdt i Love udstedt efter den 15. Juni 1920, med særlig Fremhævelse af de fra almindelig dansk Lovgivning afvigende Bestemmelser. Om muligt vilde man finde det ønskeligt, at Statsministeriet lod udarbejde Kommentarer til de vigtigste af de paagældende Love og Forordninger.

Til de enkelte Ændringsforslag bemærkes følgende:

1) I Ændringsforslaget under Nr. 1 er Lovens Ikrafttræden foreslaaet til 1. April i Stedet for 1. Januar 1929.

2) Ændringsforslaget under Nr. 2 tilsigter at tydeliggøre, at den i de sønderjydske Landsdele gældende Grundsætning om Statens Ret til „tilslikket“ Land (Opgrødearealer) udfør Marsken er opretholdt ved Forslaget. Udvalget er af den Opfattelse, at dansk Rets Regler ikke bør indføres paa dette Omraade. Lovforslagets Formulering kunde give Anledning til Tvivl i saa Henseende; skønt Landbrugsministeriet har udtalt, at man ikke tilsigtede nogen Ændring i den bestaaende Rets tilstand dette Forhold vedrørende.

3) I Ændringsforslaget under Nr. 3 foreslaas, at § 2, litra f, udgaar. Indenrigsministeriet har i Skrivelse af 14. December 1928 udtalt, at der intet var til Hinder herfor, idet „Bauordnung für das platte Land“ af 10. April 1910 har mistet sin Betydning, efter at Forslag til Lov om Byggelinier ved Veje og Gader er ophøjet til Lov. De sønderjydske Dommere og Sagførere udtaler sig i samme Retning.

4) I Ændringsforslaget under Nr. 4 foreslaas, at § 3, litra d, udgaar. De sønderjydske Dommere udtaler i deres Skrivelse af 24. November 1928, at der ved Forslagets Ikrafttræden „ikke vil findes nogen Lovbestemmelse gældende for Landsdelen vedrørende Afløsning af Real